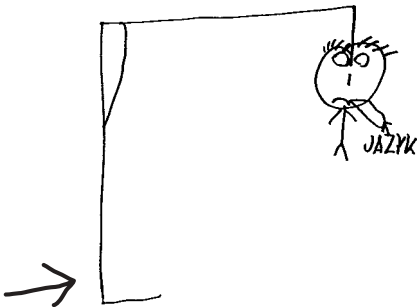

Eubo Dobrovoda

JA VELKÁČ

Román necenzurovaný, asi ma zabijú. Taktok →

*Osoby v tejto knihe sú fakt úplne hnusné.
Šak koho aj zaujímajú nejakí posratí dobráci, či čo.*

Upozornenie slušným bohabojným čitateľom, ktorí hľadajú v literatúre pohoršenie za účelom spravodlivého rozhorčenia, samozrejme, až po niekoľkonásobnom prečítaní inkriminovaných, teda pornograficko-fetišisticko-zoofilicko a iných -cko pasáží: NEČÍTAJTE TO!

V tejto knihe sa totiž sexuálne excesy nevyskytujú. Zo sada je tu len maso, a to v relatívne malom množstve vzhľadom na našu chudobu. Homosexualita sa vďaka absolútnemu nedostatku verejných WC v okrese Jablonec nad Nisou ku mne jednoducho nedostala. A o lesbičkách som mohol tak akurát snívať. Vlastne, ani to nie. Tie ma jednoducho ani ne- napadli. Škoda.

Úprimné poďakovanie firme Karavela, že ani omylom nepodporila túto publikáciu. Svedčí to o dokonalom vkuse Ing. J. Š., ktorý inak ozaj podporí každú hovadzinu. Sa ti korím, Jozef

Napísal © Lubomír Dobrovoda

Fotografie archív Mariána Kardoša

Grafická úprava Pavel Mikuš

Nezodpovedná redaktorka (bez ktorej by toto fšetko nebolo)

Lívia Černická (*a možno by sa ani nič nestalo*)

Jazyková úprava (s veľkými ťažkosťami) Oľga Vyhlidalová

Ilustrácia D

Vydalo vydavateľstvo ĎATEL © 2008

Vytlačila Svornosť, a.s.

Vydanie prvé. Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-969794-2-4

Predslov celovesmírny

O tom, že malkáči sú *fšade*. Kľudne aj na konci sveta a možno ešte ďalej, akurát, že neviem, kde je ešte ďalej.

Zrazu cesta nejde nikam... teda... vlastne ide, ale tak nejako *šré-gom* do stratena, rovno medzi dve dúhy. Tatko by povedal *Tak a sme v riti, načo sme sem lézli*. Tatko tu nie je. Našťastie. Medzi dúhami som predsa vždycky sám. Z okna auta vidím fjord. Medzidúhový. Fjord je v Nórsku, ale chlapec, čo sedí na útese, z Nórska nie je. Kdežeby, má udicu z bambusu a ten predsa v Nórsku nerastie. A ešte aj má úplne čudné galoše, čo sa do nich dávali papuče. Bože, kde sú tie roky galošových papuč! Koľko fjordov som prešiel od tej zimy, čo mi ich tetka dala, a koľko kopcov nevyšiel a lúk nepokosil. Veď to ani neviem. A koľko podmostových tieňov som videl, aj keď ich vlastne skoro ani vidieť nie je. Jeho ale zbadám vždy, aj keď sa schováva. Zakaždým stojí niekde blízko a díva sa presne tam, kam ja. Keď mokne v prudkom lejaku, cítim vodu, čo mu steká po tvári. Na pláži nás oslepuje bulharské *ledomedové* slnko. V lese voniame huby, každý jednou dierkou bambavého nosa a z lýtka rozdriapaného od ostružín stekáme s krvou, aby sme sa na konci červenej cestičky zrazili do kvapky. A tú kvapku necháme cecať kovovo zelenú muchu. To nás baví. Je všade. Sme všade, na každom konci dúhy stojí chlapec a na všetkých začiatkoch ja. A až ho raz nezbadám, zbalím si veci a pôjdem ho hľadať do hrobového ticha. To sa robí, viem to, ibaže neviem, čo si tam mám zobrať so sebou. Mhm, asi sa spýtam tatka. Alebo radšej nie, to by zas bolo. *Hrobyy, čo máš Krista s hrobmi*, zreve. A ten rev sa šmykne po dúhe k chlapcovi a od neho ku mne. A hore a dolu a hore a zas. A tak furt dookola. Až kým sa štrbavo nerozosmejeme a z dúhy je v tej chvíli luk alebo pusa? Smejeme sa silno hore a dolu, tam a späť. Úplný pingpong smiechu až do zblbnutia. A hroby? Kto by teraz myslel na hroby.

JA VELKÁČ

Ľubo Dobrovoda

Nikto nepočúva
vykopnutých anjelov

Niektoré deti, napríklad ja, si pamätajú úplne všetko. Celý život. Keď ste malý, aj malý život sa zdá dlhý, aj malý hnus veľký. Tak to je. Všetko vyzerá veľké a možno to ani veľké nie je. A možno je. To sa vtedy nepozná. Napríklad tatko sa mi zdá obrovský, keď pri mne stojí a pritom mu mama hovorí *Ty ušatej trpajzle*. Tatko už nenarastie, je furt rovnako *veľkomalý* a preto sa mu jeho život s mamou zdá oveľa väčší, dlhší a hnusnejší ako *veľkoveľkému* ujovi Jankovi, čo vyzerá ako skriňa a nevadí mu nič. Pretože z výšky je všetko smiešne, aj malé pomaľované mamy.

Keby mne mama hovorila *ty ušatej trpajzle*, bolo by to hrozné a vadilo by mi to tiež. Lenže, keď je človek dieťa, ste každému jedno, nech mi vadí čokoľvek, narvú ma do perinky a vyrazia revať na balkón. Tam vadím ostatným, čo mi nič nespravili a tým *sviniam*, čo trápia decko, vyhráva v izbe *dráták*. To je to malé hnusné rádio na stene, čo je vo dne v noci zapnuté. Mama hovorí, že je to za trest, ale ja ho mám rád v noci, keď mama s otcom spia a stará mama prestane chodiť cez našu izbu na záchod a treskne za sebou dverami, lebo jej tatko povie *Mamičko, my spíme, tu už nič neuvidíš, my sme si urobili dieťa, keď si bola preč. Aj keď verím, že by si si KEUDNE pri nás tak zlatúčko zaasistovala*. Mama sa smeje a potom už len fúkajú. Vtedy, keď je strašné ticho a smutno, hrajú v *drátáku* symfóniu Petra Meška Sovietskym osloboditeľom a potom Pochod milicionárov od Romana Urgeho. Celý svet spí a jediný, kto to počúva, som ja. Veď čo aj budem iné v kočiuku.

Všetci si myslia, že si nemôžem pamätať vôbec nič, lebo som malý a blbý, a tak si pri mne robia, čo chcú. Lenže malé deti nie sú vôbec blbé, ani psy, mačky a *kanárikovia*. Akurát o tom, čo si pamätáme a vidíme, nehovoríme. Lebo nevieme. Ja si ale naschvál budem pamätať úplne všetko a raz všetci uvidia. Napríklad si pamätám, ako ma mama vozila v kočiuku, ľudia kukali dovnútra a hovorili *Kukuku, celý otec! Nestrašte*, skríkla vždycky mama a všetci sa smiali. Aj ja. Ale len málo, lebo bez zubov sa smeje zle. Niekedy aj so zubami. Stará mama keď sa smeje, musí si zuby podopierať jazykom a to už pre ňu nie je sranda. Preto sa smeje málo a radšej nadáva – to jej ide oveľa lepšie.

Ja som sa niekedy smial, aj keď ma prebaľovali. Je skvelé, keď nemusíte robiť nič iné, iba sa *vyčúrat* do gati a potom stačí iba také tenučké *iii*. A nikto nereve ***Ty svina stará, to už sa neviš ozaj udržať?!*** ako keď bol ujo Janko na oslave a vypil *borovenku* s pivom a potom si cvrkol do gati zaspätý v kresle, kde si nikto nesmie sadať. To hovoril tatko, že si cvrkol, keby som si tak cvrkol ja, plávem v kočíku ako ten studený kapor, čo býval vo vani, kým mi ho tatko nezačal ukazovať. A ukazoval a ukazoval, až vysmädol a keď do seba hádzal štamperlík, kapor mi spadol na hlavu. Obaja sme otvorili pusy a revali, ibaže kapor menej, lebo má menšiu pusu. Potom som sa dlho neusmieval a česká babička bola tiež smutná. Ona má rada, keď sa smejem, to hneď kričí ***Koukněte, Lubošek pase andělíčky***. To sa tak hovorí, keď deti pozerajú hore nikam a krúčia si pusou. Ja som *andělíčky* veľa nepásol, oni si asi radšej poletovali niekde úplne inde ako u nás. Asi niekde, kde sa furt nekričalo ***Nemám ženu, proč ste mi odhodili ponožky, šetko musím robiť sám, moja matka ma zničí a ničila ma celý život!***, a od starej mamy zas ***Tak odtáľto zmiznite, ja vás tu nedržím!***

Ale, raz som pásol... To bolo vtedy, keď som sa zošmykol z kúpacieho podstavca s plátom, na ktorom som ležal, do vane. Stará mama si kľudne dotelefonovala, vrátila sa do kúpeľne, nech ma doumýva a pritom ma vybrala z dna vane. Mal som úplne modrú tvár ako šmolko, ale vtedy šmolkovia ešte neboli. Tak tatko musel hovoriť, že som bol modrý ako *oné hovado*. Keď som ležal na dne vane, bolo okolo mňa anjelíkov úplne plno a ja som ich skoro všetkých pohltal. Ešte malú chvíľu a zdvihli by ma so sebou na lietanie. To by bola krása! Lenže, to by stará mama nemohla povedať tete Broni, že je *hnilá riť*, tresknúť obrovsky telefónom a v najlepšom ma od anjelíkov vybrať. Nakoniec z tej vane s nimi odletel aspoň kapor. Keď sme sa s ním vykričali na mojej hlave v kočíku, tak ho ujo Janko dal nazad do vane. Akurát, že dopustil úplne horúcu vodu. On sa u nás totiž nekúpe, a tak nevie, že tatko namontoval kohútiky opačne, lebo ho baví, keď sa návštevy popália a revú.

A možno, keby nebol tatko vyhadzoval z okna stromček, čo sa volá jedlička, lebo mama povedala, že u nich doma bol vždy smrečok

kvôli vôni, možno by sme kapra aj počuli. Lenže hneď potom hulákala mama a *dráťákoví* speváci spievali *Vánoce, Vánoce pšicházejí, spívejte pšáteleé*. Oni to spievali s ř, *pšicházejí* a *pšáteleé* spieva tatko. Vtedy som ešte nevedel, že sa s mamou rozvedie a ja s ňou pôjdem do Čiech, lebo mama je odtiaľ, a ja budem to ř, na rozdiel od tatka, hovoriť úplne dobre. Lenže vtedy to bolo aj tak jedno. Nikto nepovedal ř ani ň. Dokonca ani *dráťák* nehral, lebo uvarený kapor vyzeral dosť smutno a žiadna pohrebná reč nikomu nenapadla. Tatko si vzdychol a odišiel dolu hľadať stromček. Keď sa o chvíľu vrátil, bol v tvári presne taký modrý ako ja, keď som pásol vo vani anjelov. *No tak sa teš, stromček je v riti, zrukol na mamu, a Vianoce tiež. V tomto štáte sa totiž kradne aj na Vianoce.*

V tomdle státě se krade vždycky, proč by se s tím mělo přestat akorát na Vánoce? povedala mama. *Jak ti chudáci, co si ho brali, měli vědět, že tvá lakomost tě požene hned dolů? To jenom my, co tě známe, víme, že tvé slovo neznamená nic.* Tatko otvorí znova okno a zreve *Skapte šeci! Aj vám pekné Vianoce, sused, zakričí pán Hupka, čo robí na ministerstve. Keby nerobil, tatko by o ňom hovoril ten hluchý blb* ako o pánovi Mlsnovi, čo je tréner kopania do zadku, tak hovorí stará mama karate. Ale ministerstva sa bojí. *Zakrič to ešte jednou, at tě slyší! Takové vinše jim na vnitre neřeknou,* povedala mama. Babička, čo je u nás na návšteve z Čiech a podľa mňa by sa tam najradšej hneď vrátila, keby nebola mama jej najmilšie decko, povie *Ale, no tak, chaso! Přece se nebudem zlobit. Dyť je nám tak krásně!* Babičke je všade krásne, ona bola v koncentračnom tábore a na nikoho sa nikdy nehnevá. To si na nej vážim, keby nebola taká dobrá, nemohla by mama byť jej najmilšie decko. Na babičku sa tiež nikto nikdy nehnevá. Dokonca ani stará mama, ktorá sa hnevá na každého. Ešte aj keď sa modlí, nadáva pánu Bohu a buzeruje ho presne tak ako ostatných. *Podívejte se, hovorí babička, stromeček sem, stromeček tam... Hošíčkovi to je jedno, je ještě malej a pro nás, dospělé, dáme koule na lustr a je to.*

Mne to teda jedno nie je, ale neviem to povedať. Čakám v kočiку, čo bude ďalej a hlavne sa modlím, aby som dostal pod luster takú šprusľovú postieľku, čo sa z nej budem neskôr báť vystrkovať nohu, že mi ju niečo odtrhne. *To teda ne,* povie mama, *my jsme ze slušné*

rodiny a vždycky sme mívali stromček. Když tady, v blbákově nebude, беру бабушку, dítě a jedem do Čech. Takú radost mi neurobíš, povie stará mama, *a čo sa týka slušnej rodiny, prečo práve tú jedinú čiernu ovcu si musel zebrať môj syn?* Tatko si dá na hlavu rádiovku a povie *Alebo ju zabijem, ale sa opijem.* Stará mama sa naňho pozrie neusmiatymi ústami a povie *Urob to. Za rok si venku a bude ti sveta žiť, a ešte budeme mať krásne Vianoce.* Tatko sa na mamu kukne tak, že sa o ňu skoro bojím. Aj keď tak veľmi zasa nie, lebo tú sunarovú fľašu mi vie rozmiešať a podržať pri puse skoro každý. V pôrodnici niektoré deti papali mliečko z mám, ale ja nie, aby si mama nepokazila figúru.

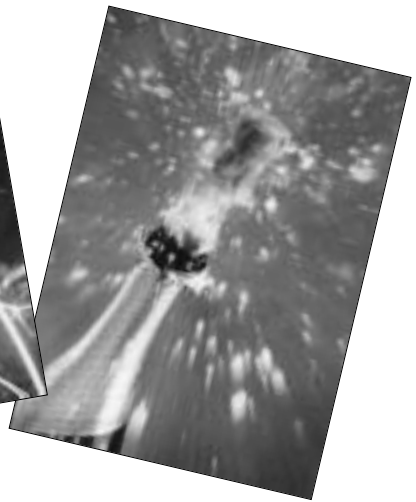
Stále neviem presne, čo sú to Vianoce. Ale je mi jasné, že sa mi veľmi nepáčia. Babička podá tatkovu šál a pošle ho na pivo. Potom začne zdobiť luster, mama plače a medzitým rozpráva, aké mávala krásne Vianoce bez tatka a starej mamy. Stará mama povie *Ja radšej ani nespomínam, ako bolo predtým... Tento marazmus vo mne zabil všetky spomienky.* Pri tom, ako to hovorí, sa veselo usmieva, lebo stará mama zbožňuje hádky. Hovorí, že na pokoj bude dosť času v hrobe. Vonku niekto kričí, mama vyzrie z okna a už neplače. V snehovom záveji je zapichnutý tatko aj so stromčekom. Obom trčia nohy zo snehu, stromčeku vlastne iba jedna. Tatko sa vyhrabe von a celý biely čaká so stromčekom, až mu príde mama otvoriť. Kľúče z jeho vrečka sa totiž nájdu až na jar vedľa skorocelu. Ten bude rásť presne tam, kde bol dnes zasadený tatko. Veľmi nerozumiem, čo tatko hovorí, je to iba samé *drbol som im a drapel som ho, že ho zachloším, so mnuu sa nemoožu hrat, ja mám výcvik.* Mama, stará mama, babička a ja sme ticho aj preto, lebo by nás aj tak nebolo počuť. Pretože presne v tom momente sa tatko pri osekávaní stromčeka do kríža sekne do ruky. Potom sa mama musí skryť u tety Blechovej na prvom, lebo ju tatko naháňa so sekerou, nech mu povie, čomu sa smeje. Niekto na chodbe sa pýta, či už bude konečne pokoj, ale hneď zalezie, keď vidí tatka mávať sekerou a ryčať *Ja vám spravím taký klud, že v márnici je proti nemu bigbít.* Aspoňže teta Blechová povie mame, ako to bolo so stromčekom. Totiž, pred domom sa pritočili k tatkovu dvaja vagabundi, či nechce lacno stromček. Samozrejme, že

to bol náš. Tatko začal tak revať, že ho radšej zapichli hlavou dolu do snehu aj s jedličkou, ktorú by už aj tak nikto nekúpil a odišli do svojich vagabundských rodín oslavovať, že už nepočujú tatka. My sme ho museli počúvať ešte dlhánsky dlho a vonku v tme padali malí bieli anjeli. Akurát, že ich nikto nevidel, lebo všetci sa kukali pod stromčeky.

Aj ja som sa kukal pod náš vyšmarený stromček, čo zostal opretý o stenu. Lenže pod ním okrem mláky vody už nič iné nebolo. Ešte som malý a malé deti si vraj nič nepamätajú. Tak ležím v kočiку pod stromčekom a som ticho. Ale raz...

Ked' raz budem
staré hovado

V roku dvetisíc budem staré hovado po tatkovi. Viem to. Tatko mi totiž presne vyrátal, ako to všetko so mnou bude. Lebo ja ešte rátať neviem, iba tak, ako ma naučil ujo Janko: *ajň, cvajň, drajň, švajň, trtken zí bite*. To všetko je po nemecky a ja tak počítam rád, lebo sa všetci smejú. Počítať po nemecky je sranda. Po slovensky asi veľmi nie, keď tak kukám na tatka. Má vypúlené oči ako ten hrozný žabiak Dancúľ, čo ho nenávidím, máva rukami a stále potichu melie ústami, ako keď sa ja robím, že hovorím modlenie, ale nehovorím.

Ráta a ráta a potom mi pichne úplne ostrým prstom celkom dovnútra človeka a zakričí *V roku dvetisíc budeš mať toľko, čo ja teraz. To znamená, že si v riti. Potom spoznáš, čo to je byť staré hovado, keré si nigdo neváží*. Zdá sa mi, že tatko je celý rád, že si ma nikto nebude vážiť a všetci ma budú nenávidieť ako my jeho. A to je nespravodlivé, lebo pani riaditeľka hovorila, že rodičia chcú pre deti len to najlepšie. A tak je od tatka hnusné, keď chce, aby som mal taký strašný život ako on. Ešte sa ho pre istotu opýtam: *Tati a koľko rokov budeš mať v roku dvetisíc ty?* Tatko chvíľu kuká mysliacimi očami do nikam – mama tomu hovorí, že do blba – a vystrkuje jazyk do boku akože je tatko z ústavu, ale nie je, on iba tak vyzerá, keď rozmýšľa, ale to je našťastie málokedy. Teraz ale zreve *Ježišmárja, to mi nenapadlo! Šak vtedy už budem celkom hotovson!* A to *hotovson* kričí silno a úplne hereckým hlasom. Tatko totiž herec je, akurát, že teraz nerobí herca, ale blbca. Takto presne kričí z okna, keď má vypité. Kričí, kým ho mama so starou mamou neskrótia a nevrazia do postele. V posteli ešte chvíľu skáče, robí zle, niekedy aj plače hýkavým hlasom ako pani Martišová, keď zomrel ujo Palo Martiš. A to som sa čudoval, lebo kým žil, plakal vždy iba on vymknutý na schodoch, kým do rána nevytriezvel a ona zatiaľ spala ako nič. Teraz bude pekne ležať v hrobe a nemusí sa pani Martišovej prosiť *Otvor, Stázka moja*. A ona nebude hulákať *Kde si bol!?*, lebo teraz bude navždy vedieť, kde ujo Martiš je. Mame je jedno, či tatko plače, alebo húka. Nech robí, čo robí, drží ho pod perinou tak dlho, kým nezaspí a nevy-

zerá zas tatkovsky krásne. Skoro ako ujo Sergej, bulharský partizán zo seriálu v telke, čo ho zastrelili fašisti. **Smer fašistické svine páľ, nájdete nás na každom kilometri odtiaľto až do konca sveta**, tak kričal ujo Sergej a bol krásny skoro ako tatko, akurát že nemusel nikomu robiť blbca. Strieľal nemecké svine, bozkával tetu Sneženu a tetu Bojanu, jazdil na motorke so sajdkou a bolo mu fajn. Tatkovi moc krásne nie je. Má síce mňa, to je dobré, ale má aj mamu a starú mamu, a to mu neželám ani za nič. Ale on ich má aj tak. Ešteže raz vyrastiem a pôjdem preč ako Dodov brat, čo bol na ihle. Leží na Cajle v klietke a Dodo je naňho pyšný, lebo sa ho všetci boja a pichajú mu injekcie s puškou ako nosorožcovi v Afrike, keď ho chcú zakružkovať či čo. Neviem, ako to je, lebo keď to o nosorožcovi bolo v kine, dal som Idke do vlasov žuvačku a ona mi strčila cukrík do oka. Mal som ho zlepené a fučavé, lebo to bol vetrikový cukrík. Je mi ľúto tatka, asi je blbé robiť blbca namiesto herca, ale čo sa dá robiť, keď musí zarabať peniaze na staranie sa o nás. Rodinu parazitov.

Paraziti sme my – stará mama, mama a ja. Podľa mňa ja nie som, aj by som robil, ale chodím do škôlky, lebo som štupeľ, a robiť nesmiem. Ešte som aj slabý, ale to nikto nevie, pretože to nehovorím. No, úplne slabý teda nie som, tehlu zodvihnem ako nič, akurát, že mi vždy padne na tatkovu nohu. Ale to vôbec nevádi, lebo tatko na jednej nohe paradne reve hrozné nadávky. Ja sa ich hneď učím a potom učím aj Doda a Eržiku z mojej škôlky. Ale z Eržiky nikdy nič nebude, nech sa snažím ako chcem. Hovorí stále len **kulva, do líti, tltkať**. A to nie je žiadne nadávanie, iba čudné slová. Do škôlky ma vodí mama, podebatuje s pani riaditeľkou, odíde domov a už nič. Iba poobede príde po mňa, viem to, lebo tatko na ňu huláka **A čo celý deň doma robíš, keď aj to decko odhodíš!?** Mama je ticho, iba točí očami a čaká, kým tatko odíde na záchod. Tam to má totiž z celého bytu najradšej. Číta, fajčí a vždy odtiaľ príde **vysraný z podoby**, ale to hovorí iba mama potichu tete Eve. Mne sa náhodou zdá veselý, ale iba kým zas neuvidí mamu či starú mamu. Stará mama nechodí vôbec nikam, ani do škôlky, lebo je stará a v živote sa hrozne narobila. To hovorí furt. Keď to však počuje tatko, huláka **Mami, toto vyprávaj temu, čo slamu žere!** Neviem, kto **žere slamu**, možno ujo Janko. Keď mal vypité, zjedol moju slamku na pitie malinovky. Ibaže oni cez ňu pili